

Fick det stöd hon behövde

För Jessica blev den oplanerade graviditeten en vändpunkt, bort från missbruk. Nu måste hon förbli drogfri.

Text: Ingemo Orstadius | Bild: Bibbie Friman | [Prenumerera](#) | Artikel i SocialPolitik nr 4 2015

När Jessica upptäckte att hon var gravid tvekade hon aldrig att behålla barnet, trots att det inte var planerat och trots att hon nyss varit LVM-placerad.

– Jag tror att jag innerst inne hade längtat efter barn, utan att veta om det själv, säger hon, när vi träffas hos MBHV-teamet.

Med sig har hon tvååriga dottern Lovisa som då och då avbryter vårt samtal. Dockan ska kissa och sedan ska Lovisa göra detsamma. Men för det mesta sitter hon lugnt i mammas knä och leker, medan Jessica berättar om den hjälp hon fått här.

Hon flyttade tidigt hemifrån, levde ett vagabondliv och bodde periodvis utomlands. Visserligen testade hon droger i de hippiekretsar som hon umgicks i, men den stora förändringen i hennes liv kom när hon träffade Erik. Han missbrukade och hade en destruktiv livsstil med kriminella förtecken som Jessica drogs in i.

– Jag var kär och trodde att jag skulle kunna hjälpa honom. Kärleken övervinner allt, heter det ju. Men det blev tvärtom. Jag gick på ett sjunkande skepp och började själv missbruka. Jag försökte bryta med Erik flera gånger för jag ville utvecklas och komma vidare, men jag klarade inte att lämna honom. Jag var medberoende och fick dåligt samvete varje gång jag försökte, säger Jessica.

Hon var inställd på att få behandling, men missade de två första chanserna hon fick. Den tredje gången tog hennes socialsekreterare beslut om tvångsintagning, något som Jessica är tacksam för i dag.

– Jag var öppen för hjälp då och hon lyssnade på mig och

brydde sig.

När Jessica just kommit ut från LVM-hemmet blev hon gravid. Först var hon chockad, men sedan tänkte hon att det skulle kunna bli en ny start; ett sätt att komma vidare i livet. Pojkvännen var visserligen intagen på ett behandlingshem, men Jessica beslöt sig ändå för att behålla barnet. Hon litade på att allt skulle ordna sig till det bästa.

På MVC fick Jessica svara på frågor om sina drogvanor. Det gjorde henne misstänksam, eftersom hon var rädd för att bli stämplad som missbrukare. Men hon var klar över att hon ville lämna det gamla destruktiva livet bakom sig och tackade därför ja till att börja hos MBHV-teamet i Haga.

– Jag hade redan slutat med droger då, eftersom jag varit intagen under sträng bevakning i fyra månader. Men det var ändå självklart för mig att lämna urinprov här varje gång. Det var ju för ens egen skull, säger hon.

Jessica besökte barnmorskan varje vecka under graviditeten och pratade om allt möjligt; både personliga saker och sådant som oroade henne. Det stödet var tillräckligt för henne, eftersom hon sedan tidigare gick hos en psykolog. Jessicas pojkvän följde med till MBHV-teamet när han kunde och personalen försökte stötta även honom.

– De förstår sig på missbruk här, säger Jessica. Det är kanske inte så vanligt på andra mödravårdscentraler. Så när Lovisa var född, försökte kuratorn prata med min pojkvän för att få honom på rätt spår.

Bemötandet hon fick hos teamet var personligt och Jessica såg fram emot varje besök. Personalen var kunnig och erfaren.

– Alla var mjuka och fina. I vanliga fall är jag en person med mycket skinn på näsan, men det skinnet var rätt tunt då. Jag var så skör och känslig, säger Jessica och förklarar att det säkert också hade med hormonpåverkan att göra. Jag hade behövt min pojkvän då, men han var kvar i missbruket. Han mådde inte bra och jag fick i stället finnas till hands för honom.

När Lovisa var född tog Jessica henne med sig på de

gruppträffar som MBHV-teamet ordnade. Det var så mycket hon undrade över som nybliven mamma och att träffa andra i samma situation var betydelsefullt för henne.

Jessica separerade från Lovisas pappa för länge sedan. Men han har funnits med så mycket han har kunnat och var också pappaledig under en period.

– Just nu har han det svårt med sig själv, men jag hoppas att det ska gå bra för honom. Bara för att det var lätt för mig att sluta missbruka, vill jag inte döma någon annan, säger Jessica.

I dag har hon jobb och egen lägenhet. Vid fyllda 30 konstaterar hon att livet har förändrats en hel del de senaste åren.

– Det var bra för mig att få barn. Jag var van vid att klara mig själv, men nu blev jag tvungen att ta ansvar för någon annan också. När man har barn så måste man leva efter vissa regler och planera lite mer. Jag har alltid varit mån om min frihet, men nu har jag helt andra mål i livet och vill helt andra saker, säger hon och ger ett konkret exempel:

– Jag ska ta körkort. Det verkade ju totalt meningslöst tidigare.

Ingemo Orstadius

ingemo.orstadius[at]gmail.com

Jessica, Erik och Lovisa heter egentligen något annat.

Läs mer:

Gravida med missbruk behöver både stöd och kontroll,
SocialPolitik nr 3 2014